

Mand i et Tilfælde, hvor Domstolene siger, at Manden skal indespærres som farlig. Det er dog det højeste, der kan være Tale om. Det kan altsaa ikke være i Strid dermed, at vi lægger det over til Domstolene, der kan højst fremkomme Vanskelighed derved, at Domstolenes Afgørelse, naar den gaar ud paa, at Manden skal holdes indespærret, kan tilsidesættes af Kongen. Men jeg vil gerne se den Justitsminister, som vil gøre Brug af Kongens Benaadningsret i et saadant Tilfælde, hvor der offentlig er procederet med Aktor og Defensor, og det er slaaet fast af Landsretten og Højesteret, at vedkommende Mand er farlig af en eller anden Grund og bør spærres inde. Jeg tror ikke, nogen Justitsminister vil gøre det. Jeg er heller ikke i Tvivl om, at han vil kunne undgaa enhver Vanskelighed, for hvis det bliver gjort ikke til en Straf, men en Sikring, er der ingen Benaadningsret.

Jeg ser i Motiverne, at der er Spørgsmaal fremme om at fremlægge et Forslag om Strafferegistre. Jeg ved, at der i Justitsministeriet er et saadant Forslag, der er kommet ind udefra, og det var Mening, at det i sin Tid skulde have været taget op. Det forekommer mig, at det er en af de Rester af det gamle System, som vi maa bort fra, at en Mand, der muligvis er blevet dømt, da han var en 15—16 Aar, naar han senere bliver ført som Vidne i 70 Aars Alderen — der har været den Slags Eksempler, muligvis drejede det sig dog om en Dom i 20—21 Aars Alderen —, skal spørges om, hvorvidt han har været straffet, og saa skal han komme frem med alle disse Forhold. Eller at han paa samme Maade, naar han søger Adkomst til borgerlig Næring, skal fremlægge sit Strafferegister og skal oplyse disse Ting, der ligger mange Aar tilbage i Tiden. Det forekommer mig nødvendigt, at vi faar andre Regler herom. Spørgsmaalet er blot, om det ikke godt kan ordnes af Administrationen, indtil man kan faa en Lov. Det er muligvis en farbar Vej.

Pürschel: Af de to Lovforslag, som i Øjeblikket er til Behandling, vil jeg gerne tage det mindste og for saa vidt mindst betydningsfulde først, nemlig Forslag til Lov om Arresthuse og Arbejdshuse. Jeg er i mange Henseender enig i de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde gældende overfor dette Lovforslag, men dette skal ikke betyde, at jeg underskriver dem helt. Jeg tror for saa vidt, at dette Lovforslag vil blive hilst med Tilfredshed af alle de Kredse, der særlig beskæftiger sig med at idømme og at fuldbyrde

Straf, fordi man vil erkende, at dette, at Staten overtager al Straffuldbyrdelse, i og for sig er det rationelle. Men der stiller sig jo her de økonomiske Betragtninger overfor det, der særlig ønskes af Sagskandskaben, paa ganske tilsvarende Maade, som vi ser det paa Militærvæsenets, paa Skolevæsenets, paa Sundhedsvæsenets og paa saa mange Omraader. Og nu siger man nok om dette Lovforslag, at det ikke vil medføre Udgifter af større Betydning, men jeg er ikke helt sikker paa, at det Prospekt, som man her har stillet op, ikke er et lidt for gyldent Prospekt. Det maa vist i alt Fald ses lidt efter i Sømmene.

Skulde det nu vise sig, at det er rigtigt, har jeg dog ogsaa en anden Indvending at gøre, som ganske vist gaar i en noget anden Retning, men som viser, at det er et vanskeligt Omraade, hvor det ikke er helt let at finde den rigtige Linie, nemlig den, at jeg synes, at Lovforslaget paa nogle Punkter rummer en Mulighed for at give Kommunerne en ugunstig Stilling overfor Staten. Der staar nogle Steder i dette Lovforslag, at Justitsministeren afgør endeligt o. s. v. Det er jo en Ting, som ikke møder en som noget fremmed, naar det er den nuværende højtærede Justitsminister, som skriver Forslagene. Men det er under alle Omstændigheder, forekommer det mig, en noget betænkelig Lov denne, at Staten kommer og siger til Kommunen: Nu overtager vi som Lejer det Hus, du har, og vi giver os selv en saa kraftig Huslejebeskyttelse, at vi selv bestemmer, hvad vi skal betale i Leje, og vi afgør alle de Forhold fuldstændig suverænt. Det er det, som Justitsministeren gør. Det kan navnlig faa Betydning i det Forhold, som allerede er fremdraget af det ærede Medlem Hr. Knud Hansen, hvor en Kommune har haft særlig store Udgifter i 3 Aar, der her skal danne Udgangspunktet for Beregningen af Udgifterne. Der vil det kunne tænkes, at Justitsministeren ikke har saa skarpt et Blik for, hvilke Udgifter der har været ekstraordinære, som man fra Kommunens Side kunde ønske det, og derfor er det lidt farligt, at det er Justitsministeren, der skal afgøre det alene og endeligt. — Ogsaa i øvrigt kan det være en ugunstig Bestemmelse for Kommunerne. Dette, at man gaar ud fra et Gennemsnit af et Treaar, som dog ligger paa et højt Prisniveau, kan komme til at virke ugunstigt for Kommunerne, hvis man senere kommer til et faldende Prisniveau. Men vi er meget villige til at overveje dette Lovforslag i et Udvalg.

Med Hensyn til Straffelovforslaget har